

La desconfiança del sistema educatiu és molt perillosa

Dil, 19/09/2011 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Aquests dies, la notícia -potser sense saber-ho- l'hem tingut tots a casa. Es tracta de l'inici del nou curs escolar. Fins i tot, aquest any, ha coincidit que pràcticament totes les escoles infantils, primàries, secundàries, de batxillerat i universitats han començat aquest passat dilluns dia 12 de setembre. Una coincidència que només fa que donar més importància al món de l'ensenyament en les nostres societats occidentals i super-desenvolupades. Si ens ho mirem bé, és una autèntica sort que el ritme de les nostres cases i de les activitats de les nostres entitats, comunitats, parròquies i moviments quedi marcat pel fet de la vida escolar i acadèmica. Pensem que això no és així en molts altres països, atès que la xifra d'analfabets en el món, més que reduir-se o ampliar-se, sembla que tendeix a quedar-se enquistada en uns 793 milions de persones. Tal i com vam poder saber la setmana passada. Totes aquestes persones, que no tenen accés a la capacitat de llegir o escriure, o a la capacitat de sumar, restar, multiplicar i dividir, ho tenen molt difícil en la vida i fàcilment seran persones que viuran explotades per altres que justament s'aprofitaran de les seves poques habilitats comunicatives o mercantils. Molts d'aquests són, per tant, els exclosos del nostre món.

Dic això per tal que sapiguem valorar degudament tot el que representa el món de l'ensenyament, sobretot per tres coses que han marcat aquest inici de curs: l'austeritat, la desconfiança i la crítica excessiva del sistema educatiu i del personal docent.

En primer lloc hem de reconèixer que aquest any, ofegats ja per la crisi econòmica, es comença el curs amb una gran austeritat deguda a la gran retallada de recursos per a l'ensenyament. El ministre d'Educació espanyol, Ángel Gabilondo, ha reconegut que la inversió en educació s'ha reduït gairebé un 1 per cent, en referència a l'any passat, per fidelitat a l'estabilitat pressupostària. Tot i que s'incrementa un 3,5% el finançament de les beques i les ajudes. Però també hem de reconèixer que aquelles esperades pissarres digitals o aquells ordinadors portàtils per a cada alumne, dins del programa Escola 2.0, hauran d'esperar uns anys més. No és bo, per a un país, que retallem ni en ensenyament ni en sanitat ni en acció social. Molts teòrics de l'economia així ens ho recorden.

En segon lloc, pel que fa a Catalunya, la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que posa en qüestió la manera com s'aplica el bilingüisme en les nostres escoles i com s'està practicant la immersió lingüística en català ens ha plantejat -només començar el nou curs- un descrèdit del nostre sistema d'ensenyament que no ens mereixiem de cap de les maneres. La immersió lingüística que es practica a Catalunya no té com a finalitat l'exclusió social sinó la integració en la igualtat de condicions. El català a Catalunya és una llengua vehicular necessària per a treballar. No tenir això en compte és formar persones incapacitades i abocades a l'exclusió social en el nostre territori. D'altra banda, succeeix que els resultats dels nostres alumnes, pel que fa a la llengua castellana, no està per sota de la mitjana de la resta d'Espanya.

Finalment, en tercer lloc i per acabar, també hem d'assenyalar que no és bo per a

l'ensenyament tant d'esperit crític. Alguns experts ens han assenyalat aquest setmana que és molt bo per als pares que ells també comencin l'escola aquests dies. És a dir, que no sols facin agafar uns hàbits familiars i docents als seus fills sinó que també ells facin un canvi de vida, que impliqui -sobretot- dues coses: Primera, interessar-se més per les tasques escolars dels seus fills i, segona, procurar de no criticar tant els professors. Ens hem de mirar l'escola en positiu i hem de procurar parlar bé dels professors, ens recordava el filòsof José Antonio Marina. Com també, la revista 'Science', publicava aquests dies que, segons un estudi recent, "els nens que obtenen un millor resultat són aquells als quals els seus pares els hi pregunten sovint què és el que estan estudiant". Per tant, és bo que, sense fer cap interrogatori als nens, ens interessem més pel que estan fent en l'escola. Si no ho fem així, entre tots, cada vegada anirem afeblint més el nostre sistema educatiu.